

„Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja!“ /Žalm 27, 7.8.9/

Skutky 16, 16-34

Zjevení 22, 12-14.16-17.20-21

Jan 17, 20-26

Apoštol Pavel a Silas dorazili na evropský kontinent do Filip – dnes na severovýchodě Řecka, aby zde lidem zvěstovali o Ježíšovi. Tady byli nespravedlivě uvrženi do vězení a v jednom dni a noci prožili tři zkušenosti, které úzce souvisí s Kristem.

Nejprve pro Krista **trpěli**. Byli zbičováni, Bible dokonce uvádí, že to bylo důkladné zbičování; do krve zbité je zavřeli do nejbezpečnější cely – většinou se jednalo o tmavé podzemní kobky a ještě jim znehybnili nohy v těžké kládě, aby se nemohli ani hnout. To všechno se stalo proč? Protože Pavel pomohl posedlé – nemocné ženě. Vychytralí lidé využívali její tragédie – její psychické nemoci a vydělávali na ní velké peníze. Pavel si však cenil každého lidského života, měl s ženou soucit a uzdravil ji. My křesťané jsme povoláni k tomu, abychom šířili zvěst o Bohu a záchraně v Kristu, ale také, abychom svými činy pomáhali abychom se ozvali proti křivdám a bezpráví pokud o nich víme. I tak se člověk přiznává ke Kristu, když se staví za někoho, komu je ubližováno.

Pavel a Silas byli v těžké, přímo zoufalé situaci. Mohli bychom čekat, že si budou stěžovat, nadávat a bědovat. A oni, tváří v tvář krutému nespravedlivému trestu, **se modlí a zpěvem oslavují Boha**. Nemyslí na sebe, ale na Boha. Křesťané vždy hodně zpívali. Píseň pro Boží slávu odvrací pozornost od našich problémů a pomůže člověku přejít i přes velké těžkosti. Je dobré mít takové písně uložené v hlavě a radostným zpěvem si je uchovávat v paměti pro dny pokojné a krásné, ale právě i pro ty těžké.

Jistě jsme si všimli té zajímavé větičky: „Ostatní vězňové je poslouchali.“ Když v takové bědné situaci nenadávají, ale zpívají Bohu, lidé si toho všimnou. Zaujme je to. Začnou se ptát, kde ti lidé k takovému neobvyklému chování berou sílu. Tak Pavel se Silasem působí misijně i ve vězeňské kobce.

Bůh na jejich víru a důvěru odpovídá. Můžeme se domnívat, že se v tuto chvíli Boží aktivita projevila zemětřesením.

Opět je vidět, jak si Pavel váží každého lidského života. Zadrží žalářníka, který se chtěl zabít a zachrání mu tím život.

Žalářník je v našem dnešním vyprávění také zajímavá postava. Dělá svoji práci především pro peníze? Z přesvědčení? Z donucení? Nevíme. Podle jeho okamžité reakce však vidíme, že se mu jako domeček z karet zhroutilo nejen vězení, ale celý jeho život. On ještě ani pořádně neví, co se stalo, co je s vězni, co na celou situaci řeknou jeho nadřízení a už „hází flintu do žita“, život zabalil.

To Pavel a Silas si spíše mohli myslet, že jsou před branami smrti - a oni zpívali. Jak odlišné reakce v kritické situaci. To, co si člověk pracně buduje možná celý život, se může rázem zhroutit. Jedině víra a Boží pomoc pak dokáže náš život proměnit. I žalářník nejprve nechápe, ale už začíná tušit, že se děje něco velkého. A pak je proměněn Boží láskou. I u něho se rodí víra.

V našem dnešním evangelijním čtení prosí Ježíš za všechny věřící. Především za jejich **jednotu** víry, důvěry a poslušnosti Krista. Když držíme v ruce jeden prut, můžeme ho snadno zlomit. Když k sobě svážeme dva a více prutů, už to tak snadno nepůjde. Pavel se Silasem byli ve víře jednotní a tím silní. Církev se má podle Kristova přání stát lampou, která svítí. Má být místem, kde lidé mohou zakoušet Kristův vztah k lidem. Kde člověk člověku není ohrožením, ale darem. Jen tak můžeme být jednotní, když nebudeme žít jen sami pro sebe, ale budeme otevřeni pro přijímání Božích darů. Pak budeme naplňovat také slova Jana Amose Komenského: „Jednota je základem, pojítkem a vrcholem všech věcí – je nepřemožitelná.“ Amen.

/Slovo na neděli 29. května 2022 Dana Kalivodová/